

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/95/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116231028
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4116231028.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobkyne: E. W., nar. X.X.XXXX, bytom C., právne zastúpená JUDr. Zuzanou Józovou Boreckou, advokátkou, so sídlom Sládkovičova 7, 949 01 Nitra, IČO: 46 334 858, proti žalovaným: 1/ JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, so sídlom Podzámska 25, 940 01 Nové Zámky, IČO: 33 644 713, 2/ X.. A. D., nar. XX.X.XXXX, bytom X. K. XXX/XX, XXX XX U., o určenie neplatnosti dražby, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 9. júna 2021, č. k. 19C/183/2016-358, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému 1/ priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovanému 2/ nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 19C/183/2016-358 z 9. júna 2021 zamietol žalobu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaná v 1. rade ako aj žalovaný v 2. rade má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 137 písm. d/ CSP, § 44 ods. 1, § 47 ods. 5, § 76 ods. 1, § 79 ods. 1, 2, § 67 ods. 1, 2, § 79 ods. 1, 2, § 83 ods. 1 písm. b/, § 83 ods. 3, § 84 ods. 1, § 92 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 14.11.2016 (ďalej len „ZoKR“), § 199 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2017 (ďalej len „ZoKR“), § 12 ods. 1, 4, 5, § 16 ods. 6, 7, § 17 ods. 5, § 21 ods. 2, 4 a § 22 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len „ZoDD“).

3. V odôvodnení poukázal na to, že žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 23.11.2016 žalobkyňa žiadala, aby súd určil neplatnosť dobrovoľnej dražby vykonanej dňa 24.8.2016, predmetom ktorej bol byt vo vlastníctve žalobkyne nachádzajúci sa v obci C., a to byt č. 5 na 1. poschodí, vchod č. 2 bytového domu súp. č. XXX na parcele č. XXXX spolu s príslušnými pozemkami. Súčasne sa domáhala priznania náhrady trov konania.

4. V žalobe žalobkyňa uviedla, že žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu X.. K. W., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX/X, C., podnikajúceho pod obchodným menom Ing. Milan Reischl MIROKATA a zároveň dražobník vykonala dražbu nehnuteľnosti v jej vlastníctve. Prvé kolo dražby vykonala žalovaná v 1. rade dňa 8.7.2016. Keďže prvé kolo dražby nebolo úspešné, v Obchodnom vestníku č. 134/2016 zo dňa 13.7.2016 zverejnila žalovaná v 1. rade oznámenie o druhom kole dražby s tým, že najnižšie podanie je 49 770 eur (predstavuje 90 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby), minimálne prihodenie je 500 eur, dražobná zábezpeka je 20 % najnižšieho podania, teda 9 954 eur, dražobná zábezpeka mala byť uhradená najneskôr 48 hodín pred začiatkom dražby. Dražba predmetnej nehnuteľnosti sa uskutočnila dňa 24.8.2016 o 13:00 hod. a jej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou N 1082/2016, NZ 30028/2016, NCRIs 30850/2016 zo dňa 24.8.2016 vyhotovenou notárom JUDr. Petrom Šulaiom, so sídlom v Nových Zámkoch. Druhé kolo dražby bolo úspešné, predmet dražby bol vydražený za 38 770 Eur a vydražiteľom sa stal žalovaný v 2. rade. Žalobkyňa je manželkou úpadcu a bola z titulu vyporiadania BSM podľa uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 18C/138/2013-20 zo dňa 15.10.2013 a opravného uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 18C/138/2013-20 zo dňa 13.4.2016 predchádzajúcou vlastníčkou predmetu dražby. Žalobkyňa mala v čase príklepu v predmetnom byte hlásený mnohoročný trvalý pobyt. Na základe vyporiadania BSM sa po vyhlásení konkurzu žalobkyňa stala výlučnou vlastníčkou predmetného bytu. Podľa žalobkyne mala byť v zmysle zákona predmetná nehnuteľnosť po vyporiadaní BSM prevedená na žalobkyňu bez tiarch, avšak konaním či opomenutím žalovanej v 1. rade všetky ťarchy dovtedy zapísané na nehnuteľnosti zostali zapísané na liste vlastníctva, čo žalobkyňi znemožnilo získať finančné prostriedky na vyplatenie odplaty vo výške 22 500 eur. Žalobkyňa namieta porušenie ustanovení § 17 ods. 2, 3 a 5, § 22 ods. 4 ZoDD, namieta, že žalovaná v 1. rade ako dražobník nevykonala žiadne zverejnenie na úradnej tabuli obce alebo na elektronickej úradnej tabuli a v periodickej tlači. Žalobkyňa sa o dražbe dozvedela až v júli 2016, a to od úpadcu, ktorý sa uvedenú skutočnosť dozvedel len náhodou pri kontaktovaní žalovanej v 1. rade ohľadom prebiehajúceho konkurzu. Žalovaná v 1. rade v tomto prípade vôbec nedoručila žalobkyňi znalecký posudok na predmet dražby, a vôbec nie v 30-dňovej lehote pred dňom konania dražby, tak ako to ukladá ust. § 12 ods. 4 ZoDD. Žalobkyňa tak nemala vôbec možnosť ani časový priestor sa k znaleckému posudku vyjadriť a prípadne navrhnúť vykonanie kontrolného znaleckého posudku aj iným znalcom. Zo zápisnice o priebehu a výsledkoch dobrovoľnej dražby nie je vôbec zrejmé, že by bol vydražiteľ zložil ako účastník dražby zábezpeku v stanovenej výške. Hodnota predmetu dražby určená znaleckým posudkom je 55 300 eur, pričom trojštvrťinový limit hodnoty predmetu dražby znamená 41 475 eur. Predmet dražby bol vydražený za 38 770 eur, preto je zrejmé, že ide o zjavné porušenie zákonom stanoveného limitu.

5. K žalobe sa dňa 2.2.2017 vyjadrila žalovaná v 1. rade. Žalobu žiadala zamietnuť ako nedôvodnú. Poukázala na to, že konkurzu podlieha všetok majetok patriaci do BSM a to podľa ust. § 53 ZoKR. Vyporiadanie BSM sa v danom prípade uskutočnilo schválením súdneho zmiernu, kde žalobkyňa uzatvorila s predchádzajúcou správkyňou úpadcu X. dohodu, v zmysle ktorej sa ona stala vlastníčkou nehnuteľnosti a zaviazala sa ako protihodnotu do podstaty zaplatiť sumu 22 500 eur, a to do 30.11.2013. Keďže na majetku viazlo záložné právo, žalobkyňa nadobudla nehnuteľnosť zaťaženú záložným právom. Nestotožnila sa s tvrdením žalobkyne, že nehnuteľnosť mala byť po vyhlásení konkurzu prevedená na žalobkyňu bez tiarch, vylúčila aplikáciu § 93 ods. 2 ZoKR. Poukázala na § 151h ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pričom nadobudnutie nehnuteľnosti aj s ťarchami na nej viaznucimi bolo v súlade so zákonom. Tvrdenia žalobkyne, že jej ťarchy znemožnili získať úver považuje za bezpredmetné. Dražba sa uskutočnila v súlade s ust. § 91 ZoKR, ktorý určuje ako jediný spôsob speňazenia nehnuteľnosti predaj prostredníctvom dražby. K porušeniu § 11 ods. 4 a § 22 ods. 4 ZoDD nemohlo dôjsť, keďže tieto ustanovenia sa na danú vec neaplikujú z dôvodu, že ZoKR ako lex specialis upravuje zverejňovanie oznámení súvisiacich s dražbou osobitne, a to v ustanovení § 92 ods. 6. Tvrdenia žalobkyne, že o dražbe sa dozvedela až v júli 2016 sú nepravdivé a zavádzajúce, dražba predchádzalo ocenenie nehnuteľností a dňa 4.4.2016 sa uskutočnila ohliadka nehnuteľností, kde bol znalec prítomný v byte žalobkyne. Následne boli žalobkyňa aj úpadca vyzvaní k predloženiu dokladov. Žalobkyňa bola listom zo dňa 15.7.2016 a zo dňa 2.8.2016 písomne informovaná o ohliadke nehnuteľnosti. Žalobkyňa bola už výzvou žalovanej v 1. rade z 2.11.2015 vyzvaná na zaplatenie zabezpečenej pohľadávky podľa ust. § 79 ods. 1 ZoKR s poučením, že ak nedôjde k zaplateniu, bude predmetný majetok zapísaný do súpisu a speňazený v konkurze zákonným spôsobom. Majetok bol zapísaný do súpisu majetku dňa 16.12.2015, žalobkyňa výzvu podľa § 79 ods. 1 ZoKR prevzala dňa 4.11.2015. V tomto prípade bolo neaplikovateľné aj ust. § 12 ods. 4 ZoDD, navrhovateľom dražby. V danej veci bola aj iná osoba oprávnená navrhnúť vykonanie dražby podľa osobitného zákona, pričom osobitným zákonom je v tomto prípade ZoKR a navrhovateľom dražby je žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty, nie

záložný veriteľ. V danom prípade nedošlo ani k porušeniu ust. § 14 ods. 1 ZoDD, pretože zábezpeku vyžadovanú žalovanou v 1. rade ako dražobníkom účastník dražby riadne a v lehote uvedenej v oznámení o dražbe zverejnenej v Obchodnom vestníku č. 134/2016 s dňom vydania 13.7.2016 zaplatil. Pokiaľ sa žalobkyňa v danom prípade odvoláva na porušenie ustanovenia § 16 ods. 6 ZoDD, ktorý upravuje podmienky dražby, uvedené ustanovenie sa týka zmluvy o vykonaní dražby, avšak v tomto prípade zmluvu o vykonaní dražby analogicky nahrádza záväzný pokyn príslušného orgánu, ktorým je zabezpečený veriteľ, a to v súvislosti so speňažovaním majetku oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa. Predmet dražby tvoril oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa - Slovenská konsolidačná a.s., veriteľ bol preto oprávnený udeliť správcovi záväzný pokyn. Žalovaná v 1. rade pri speňažovaní majetku postupovala v súlade s uvedeným záväzným pokynom. Po vykonaní dražby bol predmet dražby odovzdaný vydražiteľovi za prítomnosti žalobkyne v predmetnom byte, pričom žalobkyňa nevyslovila žiadne pochybnosti o platnosti dražby, uvedenú skutočnosť akceptovala bez výhrad. Žalovaná v 1. rade ako správca a dražobník nebola povinná vykonať dražbu na základe zmluvy o vykonaní dražby a teda nevzťahujú sa na ňu ani ďalšie ustanovenia ZoDD týkajúce sa zmluvy o vykonaní dražby, a teda ani ustanovenia § 16 ods. 6.

6. K žalobe sa vyjadril žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že ako účastník dražby majetku podliehajúceho konkurzu zložil dražobnú zábezpeku vkladom na účet v stanovenej výške a včas dňa 22.8.2016 o 12:24:03. S úpadcom sa po dražbe stretol a následne s ním komunikoval aj telefonicky, tento očakával, že mu prídu peniaze a chcel byť od neho odkúpiť. Dospelí k dohode, že byť od neho odkúpiť a zatiaľ budú bývať u neho za symbolický nájom. Dňa 14.9.2016 podpísal so žalobkyňou a úpadcom krátkodobú nájomnú zmluvu, v ktorej sa dohodli, že nehnuteľnosť od neho o 3 mesiace odkúpi a ak nie, uvoľnía mu ju, čo sa nestalo. Pri podpisovaní nájomnej zmluvy žalobkyňa nehovorila o napádaní dražby, nehnuteľnosť mu odovzdali dobrovoľne, čo potvrdili podpísaním zápisnice o odovzdaní predmetu dražby.

7. Žalobkyňa v replike uviedla, že dohodu o vyporiadaní BSM úpadcu a žalobkyne považuje za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že žalobkyňa je osoba neznalá práva, je dôvodné predpokladať, že pri vyporiadaní BSM bola uvedená do omylu, keď predpokladala, že nehnuteľnosť prechádza na ňu bez akýchkoľvek tíarch. Z dôvodu absolútnej neplatnosti nikdy nemalo dôjsť k takému usporiadaniu majetku, aby mohla byť vykonaná dražba, a preto žiada žalobe vyhovieť.

8. V duplike žalovaná v 1. rade rozporovala názor žalobkyne, ktorá sa domnievala, že nehnuteľnosť nadobudne nezaťaženú a z tohto titulu by mal byť právny titul obsiahnutý v súdnom zmiere absolútne neplatný. Žalobkyňa je manželkou úpadcu, žila s ním v spoločnej domácnosti, mala vedomosť o tom, že prebieha konkurz, v určitom štádiu tohto konania bola aj účastníčkou tohto konania s možnosťou nahliadať do spisu. Nepodnikla žiaden právny krok, aby dražbe zabránila, celkom bezdôvodne odignorovala aj právoplatné rozhodnutie súdu, keď si svoj záväzok nespĺnila. Tvrdenie o tom, že nedostala úver je len účelovým tvrdením, žalobkyňa nikdy neoslovila správcu, že potrebovala riešiť ťarchu na nehnuteľnosti za účelom vybavenia si úveru, nepreukázala, že oslovila niektorú z bánk za účelom poskytnutia úveru. Po celú dobu troch rokov odo dňa splatnosti záväzku žalovanej v prospech konkurznej podstaty nezaplatila žalobkyňa ani jedno euro. Žalobkyňa mala možnosť s poukazom na ust. § 99 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku podať na súde žalobu o zrušenie zmiaru. V súčasnosti má súdom schválený zmier povahu právoplatného rozsudku, nie je možné vznášať námietky a nie je možné takéto rozhodnutie zrušiť. Vzhľadom k uvedenému žiadala žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

9. Súd prvej inštancie spor rozhodol rozsudkom č. k. 19C/183/2016-195 zo dňa 18.3.2019, ktorým návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol (I. výrok), zamietol i žalobu (II. výrok) a nárok na náhradu trov konania priznal žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobkyňi (III. a IV. výrok).

10. Žalobkyňa napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5Co/207/2019-300 zo dňa 25.11.2020 rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania potvrdil a vo výrokoch o zamietnutí žaloby a náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie.

11. Odvolací súd konštatoval dostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie však nepostupoval dôsledne z hľadiska celkového právneho posúdenia sporu. Odvolací súd súdu prvej inštancie uložil, aby sa v ďalšom konaní vysporiadal so vzájomným vzťahom dvoch právnych

predpisov a to ZoKR a ZoDD z toho pohľadu, ktorý z týchto zákonov je špeciálnym právnym predpisom a ktorý všeobecným, ďalej má súd prvej inštancie zistiť, kedy a na základe ktorých konkrétnych ustanovení všeobecného predpisu je možné vlastne doplniť špeciálny právny predpis, ktorý takúto problematiku neupravuje, zistiť rozsah právnej úpravy týkajúcej sa období, t. j. či bolo možné výlučne postupovať iba podľa špeciálneho právneho predpisu alebo tento predpis bolo možné dopĺňať aj niektorými ustanoveniami všeobecného právneho predpisu, zodpovedať, či zverejňovanie v rámci ZoKR v Obchodnom vestníku vlastne plne nahrádza doručovanie, tak ako je upravené v ZoDD. Pokiaľ ide o inštitút zabezpečeného veriteľa, je nutné sa v ďalšom konaní vypoariadať s tým, či je v jeho kompetencii dať záväzný pokyn žalovanej v 1. rade klesnúť s najnižším podaním pod 3-iny hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom. Súdu prvej inštancie bolo tiež uložené bližšie zdôvodniť aj prípadnú možnosť alebo nemožnosť žalovanej v 1. rade takýto pokyn podľa § 83 ods. 3 ZoKR odmietnuť, ako aj vypoariadať sa s námietkou žalobkyne týkajúcej sa nesprávneho označenia žalovanej v 1. rade.

12. Predmetom tohto konania je určenie neplatnosti dražby nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobkyne, ktorá bola realizovaná v konkurznom konaní. Sporná nehnuteľnosť bola pôvodne v bezpodielovom spoluvlastníctve úpadcu a žalobkyne. Po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA bola medzi žalobkyňou a úpadcom zastúpeným predchádzajúcou správkyňou konkurznej podstaty uzavretá dohoda o vypoariadaní BSM. Na základe tejto dohody, ktorej obsah schválil Okresný súd Nitra uznesením č. k. 18C/138/2013 - 20 zo dňa 15.10.2013, žalobkyňa nadobudla výlučné vlastnícke právo k spornému bytu a zároveň sa zaviazala uhradiť v prospech konkurznej podstaty sumu vo výške 22 500 eur. Na nehnuteľnosti naďalej aj po uzavretí dohody o vypoariadaní BSM zostalo záložné právo v prospech veriteľa Slovenská konsolidačná a.s. Z uvedeného je nepochybné, že záložný veriteľ mal právo domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky predajom zálohu. Sporná nehnuteľnosť už vo výlučnom vlastníctve žalobkyne avšak zaťažená záložným právom za účelom zabezpečenia záväzkov úpadcu bola správkyňou konkurznej podstaty úpadcu zapísaná do súpisu oddelenej podstaty a následne speňažená formou dobrovoľnej dražby. Keďže správca (žalovaná v 1. rade) speňažovala majetok podliehajúci konkurzu inak ako predajom podniku alebo podstatnej časti majetku patriaceho podniku, mohla v zmysle § 92 ods. 6 ZoKR tento majetok speňažiť v rozsahu záväzného pokynu len dražbou.

13. Ďalej súd poukázal na to, že z ustanovenia § 92 ods. 6 ZoKR vyplýva len to, že ZoDD sa na dražbu v konkurznom konaní použije primerane. Pod pojmom primerane je podľa názoru súdu nutné chápať použitie tých ustanovení, ktoré sú zlučiteľné so zmyslom a účelom toho zákona, ktorý na primerané použitie ustanovení iného právneho predpisu odkazuje. Aby bolo možné zistiť, ktoré z ustanovení odkazovaného právneho predpisu (ZoDD) je možné na úpravu práv a povinností jednotlivých subjektov použiť, je potrebné zamyslieť sa nad zmyslom a účelom odkazujúceho zákona (ZoKR).

14. ZoKR upravuje riešenie úpadku dlžníka speňažením majetku dlžníka a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov alebo postupným uspokojením veriteľov dlžníka spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne; zákon upravuje aj riešenie hroziaceho úpadku dlžníka a oddženie fyzickej osoby (§ 1 ZoKR). Konkurz možno vyhlásiť vo vzťahu k subjektu, ktorý je v úpadku, čo znamená, že je platobne neschopný alebo predĺžený. Zjednodušene pre toto konanie možno uviesť, že konkurz sa týka dlžníkov neschopných uhrádzať svoje splatné peňažné záväzky vo vzťahu k svojim (aspoň dvom) veriteľom, zároveň musí ísť o dlžníkov, ktorí majú aspoň nejaký majetok, ktorý je možné v konkurznom konaní speňažiť a po jeho speňažení rozdeliť medzi veriteľov v súlade s pravidlami ZoKR. Práve speňaženie majetku a pomerné uspokojenie veriteľov dlžníka je podstatou úlohou konkurzu a v tomto podľa názoru súdu spočíva i účel samotného ZoKR, ktorý jednotlivé práva a povinnosti subjektov konkurzného konania upravuje. Doc. JUDr. Ďurica M., PhD. v publikácii Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii, Eurokódex 2005 uvádza, že „funkciou konkurzu je jednak sanácia, teda izolovať ekonomický subjekt, ktorý je zdrojom ekonomických porúch ohrozujúcich jeho okolie, ďalej relokácia ekonomických zdrojov takého subjektu v prospech úspešnejších účastníkov trhu a konečne z výťažku z relokácie spravodlivé uspokojenie, nie však dostatočné, veriteľov.“ Z ustanovení ZoKR vyplýva, že účelom tohto zákona je v súlade s pravidlami v ňom uvedenými doriešiť postavenie dlžníkov v úpadku a speňažením ich majetku pomerným spôsobom uspokojiť jednotlivých ich veriteľov. V žiadnom z ustanovení ZoKR sa neuvádza, že účelom ZoKR by mala byť ochrana majetku úpadcu, prípadne tretích osôb vo vzťahu k ich majetku zahrnutého do konkurzu. Tým súd nechce uviesť, že majetok podliehajúci konkurzu je možné speňažiť akokoľvek, práve naopak, ZoKR stanovuje pravidlá, ktoré je nutné pri

speňažovaní majetku dodržať, na tieto je však nutné nazerať v súlade s podstatou a účelom samotného ZoKR, ktorým je v prvom rade speňaženie tohto majetku a uspokojenie veriteľov.

15. Zákonodarca podrobné použitie jednotlivých ustanovení ZoDD na dražbu realizovanú v rámci konkurzného konania nevymedzil, preto je podľa názoru súdu potrebné na dražbu realizovanú v konkurze aplikovať práve tie ustanovenia ZoDD, ktoré sú v súlade s účelom, cieľom a funkciami konkurzu. Konkurzné konanie je ovládané zásadou rýchlosti a hospodárnosti. Zásada rýchlosti konania je vyjadrená predovšetkým množinou procesných lehôt pre procesné úkony súdu, účastníkov konania i ďalšie orgány ako veriteľský výbor či schôdza veriteľov, prípadne iných zúčastnených osôb, predovšetkým správcu. Požiadavka rýchlosti je explicitne vyjadrená aj v niektorých ustanoveniach ZoKR, napr. ust. § 91 vyžaduje, aby bol pri speňažovaní majetku podliehajúceho konkurzu získaný čo najvyšší výťažok, v čo najkratšom čase, s vynaložením čo najnižších nákladov. Z ďalšieho ustanovenia § 3 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplývajú jednotlivé povinnosti správcu v konkurznom konaní, medzi inými ide o povinnosť vykonávať správcovskú činnosť čestne, zodpovedne a svedomito, s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí a bez zbytočných prietahov. Aj z uvedeného je zrejmé, že správca má majetok speňažovať majúci na zreteli požiadavku rýchlosti a hospodárnosti konkurzného konania. ZoDD stanovuje nepochybne prísnejšie pravidlá pre predaj majetku formou dobrovoľnej dražby, než ako je vhodné pre prípad dražby realizovanej v rámci konkurzného konania, pričom ich striktné dodržiavanie by v konečnom dôsledku mohlo viesť k celkovému spomaleniu speňažovania a pokiaľ by boli ustanovenia ZoDD dodržané bez výnimky, tak ako to naznačila i žalobkyňa, mohlo by sa stať, že majetok by sa na dražbe nepodarilo speňažiť vôbec ani po opakovaných pokusoch, čo určite nie je v súlade s ustanoveniami ZoKR. Toto cieľom zákonodarcu, ktorý stanovil len „primerané“ použitie ZoDD na dražbu v konkurznom konaní, zaiste nebolo. Pojem „primerané použitie zákona“ nie je možné chápať tak, že sa tento zákon použije na riešenie všetkých otázok, ktoré ZoKR neupravuje. Súd zastáva názor, že pokiaľ by bolo zámerom zákonodarcu vymedziť jednoznačne konkrétne ustanovenie ZoDD, ktoré je nutné v prípade dražby realizovanej v konkurznom konaní dodržať, túto požiadavku by zahrnul do textu ZoKR iným spôsobom ako len odkázaním na „primerané použitie zákona“, uviedol by jednoznačne odkaz na konkrétne zákonné ustanovenie. Pokiaľ by zákonodarca mienil upraviť vzájomný vzťah právnych predpisov tak, že sa majú bez výnimky použiť všetky ustanovenia všeobecného právneho predpisu, nebol by zákonodarca do textu ustanovenia § 92 ods. 6 ZoKR uviedol, že ZoDD sa má použiť „primerane“, ale použitie zákona by vyjadril iným spôsobom, napr. tak, že na konanie, prípadne otázky neupravené týmto zákonom sa použijú ustanovenia ZoDD, ak tento zákon neustanovuje inak. Takáto úprava vyplýva napr. zo vzájomného vzťahu zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok a zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (viď § 2 ods. 1 CMP), zo vzájomného vzťahu zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (viď ust. § 110 Zákona o rodine), zo vzájomného vzťahu zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (viď ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce), ktoré vymenované predpisy sú vo vzťahu lex specialis a lex generalis, čo znamená, že ustanovenia všeobecného právneho predpisu sa na právny vzťah použijú subsidiárne. Subsidiárna pôsobnosť všeobecnej právnej úpravy znamená, že ak určitá otázka nie je v špeciálnom právnom predpise doriešená a táto otázka je doriešená vo všeobecnom právnom predpise, použije sa úprava všeobecného právneho predpisu s tým, že pokiaľ sa určité ustanovenia všeobecného právneho predpisu použiť nemajú, je ich použitie v špeciálnom právnom predpise vylúčené, prípadne špeciálny právny predpis obsahuje osobitnú úpravu.

16. Pojem „primerané použitie zákona“ podľa ust. § 92 ods. 6 ZoKR je potrebné chápať tak, že na dražbu v konkurze sa nepoužijú všetky ustanovenia ZoDD, ale len tie z nich, ktoré sú v súlade s podstatou, zmyslom, funkciami a účelom konkurzu. Podľa názoru súdu ide predovšetkým o ustanovenia upravujúce predmet právnej úpravy, vymedzenie základných pojmov, postup a priebeh dražby, ustanovenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetu dražby, ako aj možnosť neplatnosti dražby napadnúť žalobou na súde. Na druhej strane sa na dražbu v konkurze neaplikujú ustanovenia o doručovaní a podľa názoru súdu nie je možné aplikovať ani ustanovenia § 16 ods. 6, 7 ZoDD, čo súd odôvodňuje nižšie.

17. Žalobkyňa v konaní namietala, že jej nebolo doručené oznámenie o dražbe a to ani pri 1. dražbe a ani pri opakovanej dražbe, poukazovala na rozlišovanie medzi doručovaním a zverejňovaním písomností podľa ZoKR. Ako už súd uviedol vyššie, z ustanovenia § 92 ods. 6 ZoKR vyplýva primerané použitie ZoDD na dražbu v konkurznom konaní. Z ustanovení ZoDD sa na dražbu v konkurze aplikujú tie, ktoré sú v súlade s cieľmi a účelom konkurzného konania. Otázka primeraného použitia ustanovení všeobecného

predpisu je na mieste tam, kde tieto otázky osobitný predpis neupravuje. Z ustanovenia § 199 ZoKR vyplýva, že uznesenia súdu sa zásadne doručujú zverejnením v Obchodnom vestníku. V osobitnom predpise, ktorým je ZoKR, je práve otázka zverejňovania písomností v Obchodnom vestníku expressis verbis upravená aj vo vzťahu k oznámeniam súvisiacich s dražbou. Tým, že oznámenie o dražbe bolo zverejnené, možno ho vo vzťahu k žalobkyni považovať za doručené.

18. K inému záveru nie je možné dôjsť ani výkladom ustanovenia § 199 ZoKR. Súd upozorňuje, že predmetné ustanovenie bolo s účinnosťou od 1.1.2018 novelizované, súd pri posudzovaní správnosti doručovania oznámení o dražbe žalobkyni vychádzal zo znenia ustanovenia § 199 ZoKR účinného do 31.12.2017. Z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že ZoKR od ustanovení CSP odlišným spôsobom upravuje doručovanie rozhodnutí a iných písomností súdu, správcu a veriteľských orgánov. Z týchto dôvodov sa ustanovenia CSP upravujúce doručovanie použijú len vtedy, ak to ZoKR ustanovuje. Doručovanie rozhodnutí, ale aj iných písomností všetkým účastníkom konania podľa ustanovení CSP by bolo finančne a časovo náročné. Nedoručenie čo len jednému veriteľovi, ktorý je účastníkom konania, by znemožnilo plynule postupovať v konaní. Autori komentára k ZoKR ďalej uvádzajú, že uznesenia súdu vydané v konaní sa podľa ZoKR zásadne doručujú zverejnením v Obchodnom vestníku. Uznesenie a iné písomnosti súdu, ktoré sa doručujú prostredníctvom zverejnenia v Obchodnom vestníku, sa zverejňujú bez odôvodnenia. Zverejnením uznesenia alebo inej písomnosti súdu je rozhodnutie alebo iná písomnosť doručená všetkým účastníkom, a ak to ZoKR ustanovuje, tak aj iným osobám. Za deň doručenia uznesenia alebo inej písomnosti súdu, ktoré sa doručujú zverejnením v Obchodnom vestníku, sa považuje nasledujúci deň po ich zverejnení (§ 199 ods. 9 ZoKR). ZoKR výslovne ustanovuje len celkom výnimočne, že uznesenie alebo iná písomnosť súdu sa nedoručuje zverejnením v Obchodnom vestníku. Súd takéto rozhodnutia a iné písomnosti súdu potom doručuje podľa ustanovení CSP (napr. uznesenie, ktorým súd odmietne návrh na vyhlásenie konkurzu - § 14 ods. 1). Pokiaľ sa má písomnosť doručovať v zmysle ustanovení CSP, je to v jednotlivých ustanoveniach ZoKR výslovne uvedené. Pretože ZoKR vo vzťahu k písomnostiam týkajúcim sa dražby iný spôsob doručovania ako zverejnením v Obchodnom vestníku neupravuje, ich zverejnenie v Obchodnom vestníku tak podľa názoru súdu plne nahrádza doručovanie.

19. V konaní nebolo sporné, že oznámenia o dražbách, tak pri prvej dražbe ako aj pri opakovanej dražbe boli zverejnené v Obchodnom vestníku. Uvedené má aj vo vzťahu žalobkyni taký účinok, že tieto písomnosti sa považujú za doručené.

20. Súd poukázal na skutočnosť, že aj z jednotlivých listinných dôkazov predložených žalovanou v 1. rade (žalobkyni adresované výzvy na predloženie dokladov zo dňa 5.4.2016, 15.4.2016, výzva na zaplatenie zabezpečenej pohľadávky z 2.11.2015) ako aj zo skutočnosti, že žalobkyňa bola manželkou úpadcu a bola prítomná aj pri ohliadke nehnuteľnosti znalcom (4.4.2016) je zrejmé, že žalobkyňa musela mať vedomosť o tom, že nehnuteľnosť bola zapísaná do oddelenej podstaty a táto bude v konkurze speňažená.

21. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade bola navrhovateľom dražby žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu, teda išlo o inú osobu oprávnenú navrhnúť vykonanie dražby podľa osobitného zákona (ZoKR) a navrhovateľom dražby nebol záložný veriteľ, je ustanovenie § 12 ods. 4 ZoDD na daný prípad neaplikovateľné. Žalovaná v 1. rade nebola povinná zaslať žalobkyni znalecký posudok, námietka žalobkyne o nezaslaní znaleckého posudku je preto nedôvodná.

22. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že zabezpečený veriteľ Slovenská konsolidačná, a.s. dňa 19.1.2016 udelil žalovanej v 1. rade záväzný pokyn o spôsobe speňažovania majetku zaradeného do oddelenej podstaty. V jeho intenciách žalovaná v 1. rade vyhlásila prvé a opakované kolo dražby. Nehnuteľnosť sa v 1. kole dražby nepodarilo speňažiť, preto žalovaná v 1. rade vyhlásila druhé kolo dražby, kde v zmysle záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa bolo najnižšie podanie stanovené vo výške 90 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby, t. j. v sume vo výške 49.770 eur. Zabezpečený veriteľ stanovil v podmienkach možnosť zníženia ceny predmetu dražby na úroveň 70 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby, čo pri cene nehnuteľnosti vo výške 55.300 eur predstavovalo sumu vo výške 38.710 eur. Zároveň priamo v záväznom pokyne uviedol, že možnosť zníženia najnižšieho podania nesmie byť uvedená v oznámení o dražbe. Z notárskej zápisnice osvedčujúcej priebeh dražby ako aj z nesporných vyjadrení strán mal súd preukázané, že nehnuteľnosť bola vydražená za sumu vo výške 38.770 eur. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná v 1. rade pri speňažovaní

majetku vo vlastníctve žalobkyne postupovala podľa záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa. Týmto záväzným pokynom bola žalovaná v 1. rade viazaná, záväzný pokyn mohla odmietnuť len v prípadoch vymedzených v § 83 ods. 3 ZoKR, teda v prípade, ak by išlo o záväzný pokyn, ktorý je v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov alebo pravidlami speňažovania. V danom prípade podľa názoru súdu nebol naplnený ani jeden z uvedených predpokladov, žalovaná v 1. rade podľa názoru súdu postupovala v súlade so zákonom, v zmysle princípov konkurzného konania a podľa záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa.

23. Pokiaľ ide o preskúvanie záväzného pokynu, súd konštatuje, že v tomto konaní ani nie je oprávnený záväzný pokyn príslušného orgánu podľa ust. § 82 ods. 1 ZoKR preskúmať. Toto preskúvanie je možné len postupom vyplývajúcim zo ZoKR, ktorý takéto oprávnenia priznáva výlučne správcom úpadcu alebo konkurznému súdu. V súlade s § 41 ZoKR dohľad nad činnosťou správcu vykonáva konkurzný súd, iný súd v inom konaní do priebehu konkurzného konania zasahovať nemôže (stanovisko obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR - S63/2003Zb. č. 4/2003, str. 20-30). V tomto konaní preto súd nie je oprávnený záväzný pokyn zrušovať alebo vyslovovať jeho neplatnosť. Záväzný pokyn príslušného orgánu nie je právnym úkonom, neplatnosti ktorého by sa mohla žalobkyňa domáhať spôsobom uvedeným v podanej žalobe, t. j. domáhať sa neplatnosti samotnej dražby. Predmetný pokyn správkyňa a ani konkurzný súd žiadnym spôsobom nenamietol, v dôsledku čoho ide o pokyn pre žalovanú v 1. rade ako správkyňu konkurznej podstaty záväzný a z uvedeného je zrejmé, že žalovanej v 1. rade vznikla povinnosť záväzný pokyn rešpektovať a riadiť sa ním pri speňažovaní majetku úpadcu.

24. Ak je predmetom dražby alebo opakovanej dražby byt alebo dom, v ktorom má dlžník hlásený trvalý pobyt, ustanovenie § 16 ods. 6 ZoDD výrazným spôsobom limituje dražobníka pri speňažovaní tohto majetku, pretože toto ustanovenie určuje minimálnu cenu, za ktorú je možné takýto majetok speňažiť. V prípade, ak sa nenájde na dražbe záujemca ochotný urobiť podanie v zákonom predpokladanej výške, je dražba neúspešná a takúto nehnuteľnosť nie je možné speňažiť. Podľa názoru súdu uvedené ustanovenie celkom nezodpovedá účelu a zmyslu konkurzu, preto sa súd opäť prikláňa k záveru, že ustanovenie § 16 ods. 6 ZoDD sa na dražbu nehnuteľností realizovaných v konkurznom konaní nevzťahuje. Rovnaká situácia nastala i v prejednávanom prípade, kedy nehnuteľnosť v prvom kole dražby speňažená nebola a podarilo sa ju speňažiť až v druhom kole dražby za sumu zodpovedajúcu 70,11 % ceny určenej podľa znaleckého posudku. Je nepochybné, že pokyn zabezpečeného veriteľa bol v súlade so záujmami veriteľov, pretože takto sa nehnuteľnosť podarilo v ďalšom kole dražby speňažiť aspoň za sumu vo výške 38 770 eur, to znamená, že sa podarilo získať v prospech konkurznej podstaty sumu, ktorá mohla byť rozdelená medzi veriteľov.

25. S poukazom na uvedené súd konštatoval, že záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa bol v súlade s pravidlami speňažovania a zároveň bol v súlade so záujmami veriteľov. Žalovaná v 1. rade nemala možnosť tento záväzný pokyn odmietnuť či neakceptovať a musela ho rešpektovať, nebola oprávnená ani akýmkoľvek spôsobom tento pokyn modifikovať. Pokiaľ žalovaná v 1. rade uvedeným spôsobom nehnuteľnosť speňažila, konala tak v súlade s pravidlami speňažovania a v súlade s ustanoveniami ZoKR.

26. Súd ďalej uviedol, že žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu vykonávala jednotlivé úkony v konkurznom konaní a jej pozícii (správkyňa konkurznej podstaty úpadcu) zodpovedalo i jej označenie. Postavenie žalovanej v 1. rade (ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu) je jednoznačne dané, toto je v zhode s označením žalovanej v 1. rade na vyššie uvádzaných oznámeniach a v notárskej zápisnici a na tomto postavení nič nemení ani tá skutočnosť, že žalovaná v konaní napadnutou dražbou speňažovala majetok inej osoby ako úpadcu. Nie je tak správny záver žalobkyne, že žalovaná v 1. rade v jej mene nekonala, keď takéto konanie vyplýva priamo z ustanovenia § 79 ods. 2 ZoKR.

27. Záverom konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala také porušenie ustanovení platných právnych predpisov, ktoré by odôvodňovali rozhodnutím určiť dražbu za neplatnú. Súd preto žalobu zamietol.

28. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu strán v spore podľa § 255 ods. 1 CSP. Súd v tomto spore žalobu zamietol v celom rozsahu, preto konštatoval procesný úspech na strane žalovaných v 1. a 2. rade, ktorým súd voči žalobkyňi (každému z nich) priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (100 %).

29. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že: Súd určuje, že dobrovoľná dražba, vykonaná dňa 24.8.2016, ktorej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou N 1082/2016, NZ 30028/2016, NCRIs 30850/2016 zo dňa 24.8.2016 vyhotovenou notárom JUDr. Petrom Šulaim, so sídlom M. R. Štefánika 14, 940 01 Nové Zámky, predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. C., obec C., okres R.: byt č. X na 1. poschodí, vchod č. 2 bytovému domu súp. č. XXX na parc. č. 1284 v spoluvlastníckom podiele 1/1, spolu s pozemkami: parc. č. 1284 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 565 m², parc. č. 1291/15 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 116 m², parc. č. 1291/16 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 701 m², parc. č. 1291/17 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 180 m², podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel na pozemkoch v 7860/109644, ktorého pôvodnou vlastníčkou bola E. W., rod. D., nar. X.X.XXXX, trvale bytom J. XXX/X, XXX XX C., je neplatná. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy I. aj II. odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

30. Odvolanie odôvodnila s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie napriek dokázanému skutkovému stavu, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd I. inštancie niektoré svoje závery riadne neodôvodnil, časti odôvodnenia si doslova navzájom odporujú, čím sa rozhodnutie stalo nepreskúmateľné, arbitrárne a tým aj nezákonné a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym zisteniam, doslova k zisteniam, ktoré odporujú aj súdom citovaným dôkazom.

31. Poukázala na bod 72. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a uviedla, že súd I. inštancie sa napriek pokynu nadriadeného súdu, ktorým bol súd I. inštancie viazaný, nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že nenamietali oprávnenie žalovanej I. konať v mene žalobkyne, ani jej postavenie, ktoré jej vyplýva zo zákona, ale skutočnosť, že v mene žalobkyne nekonala, nakoľko inak by správne označenie dražobníka malo byť: JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, v mene vlastníka E. W.. V konaní bolo preukázané listinnými dôkazmi, a to oznámením o dražbe, zverejneným v OV 106/2016 zo dňa 2.6.2016 oznámením o dražbe, zverejneným v OV 134/2016 zo dňa 13.7.2016 ako aj notárskou zápisnicou o dražbe sp. zn. N 1082/2016, NZ 30028/2016 zo dňa 24.8.2016, že ako dražobník bola označená žalovaná v I. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu. Podľa názoru žalobkyne súd v bode 72. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia opomenul aj vlastné závery z bodu 38. a 39., čím sa rozhodnutie stáva nelogickým, pre stranu nezrozumiteľným a nepochopiteľným. Trvá na svojom tvrdení, že žalovaná v 1. rade v rozpore s § 79 ods. 2 ZoKR nevystupovala a nekonala v mene žalobkyne, v zmysle čoho je právny úkon dražby bez ďalšieho absolútne neplatný v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

32. Ďalej namietla to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s právnym názorom Krajského súdu v Nitre, ako odvolacieho súdu v uznesení č. k. 5Co/207/2019-300 zo dňa 25.11.2020, na str. 19. ktorý považujeme za zásadný, a ktorým bol súd prvej inštancie viazaný, že nie je možné pojem „primerané použitie“ zákona o dražbách vykladať tak, že správca konkurznej podstaty sa sám môže rozhodnúť, ktoré ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách č. 527/2002 Z. z. použije a dodrží, a ktoré nie. Poukázala na bod 42. napadnutého rozhodnutia a uviedla, že ustanovenie § 92 je nazvané ako „Spôsob speňažovania majetku“. Z uvedeného je nepochybné, že ZoKR pri spôsobe speňažovania majetku dražbou, nijakým spôsobom spôsob speňažovania dražbou neupravuje, preto vzhľadom na absenciu osobitnej úpravy dražby v ZoKR a v zmysle Ústavy SR čl. 2 ods. 2, správca konkurznej podstaty nemá inú možnosť, len postupovať v zmysle zákona, na ktorý ho zákon o konkurze v tomto smere odkazuje, pretože správca, ako osoba, vykonávajúca prenesený výkon verejnej moci, na rozdiel od bežného občana, nie je oprávnený konať to, čo zákon nezakazuje, ale môže konať výlučne to, čo zákon ukladá. Trvá na svojom tvrdení, že ani režim konkurzu neumožňuje vo svetle princípov ústavného poriadku Slovenskej republiky uvedené atribúty prioritizovať pred právom na súdnu a inú právnu ochranu a ochranu majetku žalobkyne. Ak teda neexistuje osobitná úprava tzv. konkurznej dražby v predpisoch konkurzného práva, je nepochybné, že primerané použitie ZoDD na dražbu vykonávanú správcom konkurznej podstaty sa v plnej miere vzťahuje na inštitúty predstavujúce záruky ochrany práv osoby povinnej z dražby, dokonca ak to ani nie je úpadca, ale tretia osoba. V systematickom výklade tak možno zhrnúť, že povinnosť postupovať pri dražbe nehnuteľností podľa ZoDD sa vzťahuje aj na správcu konkurznej podstaty, pričom režim záväzných pokynov príslušného orgánu sa v rovine speňažovania

majetku dražbou sústreďuje v intenciách oprávnení (oddelených veriteľov) priamo plynúcich zo ZoKR a oprávnení, ktoré ZoDD vyhradzuje pre navrhovateľa dražby. Mimo tohto rámca nemožno v rámci dražby pripustiť pôsobenie záväzných pokynov príslušných orgánov, keďže v opačnom prípade by ich konanie postrádalo právny základ a potenciálne vykazovalo znaky svojvôle. Logika záväzných pokynov podľa ZoKR sleduje v intenciách primeranosti práve oprávnenia navrhovateľa dražby podľa ZoDD a logika postupu správcu konkurznej podstaty sa spravuje rámcom oprávnení a postupu dražobníka a primeraného použitia ZoDD pri výkladovej prioritě § 92 ods. 6 ZoKR.

33. ZoKR spôsob a pravidlá speňažovania nehnuteľností (okrem, ak sa predávajú ako súčasť podniku) neupravuje. Upravuje ich len ZoDD, na ktorý odkazuje ZoKR. Taktiež, zo žiadnych ustanovení ZoKR pri speňažovaní majetku dražbou, nevyplýva žiadna možnosť voľnej úvahy správcu, ktoré ustanovenia si vyberie a ktoré nie.

34. Má za to, že ak by žalovaná dodržala postup pri dražbe nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie v zmysle zákonných limitov ustanovení ZoDD, tak jedine vtedy by konala v zmysle zásad speňažovania majetku, ktorý podlieha konkurzu, pretože jednak ZoKR tieto zásady neupravuje a nepochybne, ani riadne označenie dražobníka, ani doručenie oznámenia o dražbe, ani doručenie znaleckého posudku, by ju určite nestálo viac času a nákladov, ako toto súdne konanie. Rovnako, pri cenách a dopyte po nehnuteľnostiach, aj v tom čase a mieste, nie je možné uveriť domnienke, že byt v meste C. by sa nepredal za 3/4 jeho znaleckej hodnoty, určite tiež skôr, ako už doteraz trvá toto súdne konanie, nie to ešte kým skončí. Rovnako žalovaná svojvoľným odignorovaním ustanovení o dražbe nehnuteľnosti, ktoré slúži ako obydlie, dostala do právnej neistoty aj žalovaného v 2. rade.

35. Zdôraznila, že napriek tomu, že ZoDD, má vo svojom názve označenie dražieb ako „dobrovoľných“, tak pri realizácii dražby sa v skutočnosti nejedná o žiadnu „dobrovoľnosť“ zo strany dlžníka a aj účelom tohto zákona ZoDD je práve zrýchlené a hospodárnejšie uspokojenie veriteľa a dokonca sú „dobrovoľné“ dražby považované za najkrutejší spôsob uspokojovania veriteľa, bez súdnej kontroly, a to nie preto, že by spoločnosť a zákonodarca „ľutovali“ nezodpovedných dlžníkov, ale práve preto, že môžu prísť veľmi ľahko o strechu nad hlavou. Práve z tohoto dôvodu zákonodarca opakovanými novelami ZoDD nastavuje aspoň základné limity dražiteľom, a to prioritne vo vzťahu k obydliu dlžníkov a nepochybne tieto limity je potrebné dodržať aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sa nejedná o majetok úpadcu, ale tretej osoby.

36. Žalobkyňa ďalej namietla tú skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal test primeranosti a proporcionality ohľadne „zrýchleného a hospodárnejšieho“ zabezpečenia práva veriteľa na uspokojenie pohľadávky v konkurznom konaní vo vzťahu k osobitnej ochrane obydliu, ktoré je chránené Ústavou SR a Chartou základných práv EÚ a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd.

37. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď povýšil právo veriteľa na domnelé rýchlejšie a hospodárnejšie uspokojenie, nad právo na ochranu obydliu, ktoré je Ústavou SR chránené, a to dokonca pri majetku tretej osoby, nie úpadcu. Ak by aj súd prvej inštancie nejakými domnienkami „naplnenia účelu ZoKR“ posúdil, že správca KP nemusí použiť všetky ustanovenia o dražbe ZoDD pri dražbe nehnuteľností napr. právnickej osoby a súhlasil by so svojvoľnou správcom KP „vybrať si“, ktoré ustanovenia použije a ktoré nie, nepochybne to urobiť nemôže pri fyzickej osobe, ktorej hrozí strata obydliu, vzhľadom na povinnosť eurokonformného výkladu, Ústavu SR, čl. 7 Charty základných práv EÚ a európsku judikatúru na ochranu obydliu (ak ZoKR priamo odkazuje na použitie ustanovení ZoDD, v ktorom bola zavedená ochrana obydliu z dôvodu, aby sa tomu, komu hrozí strata obydliu, riadne doručovali požadované písomnosti a aby sa obydlie nedražilo za nižšiu sumu ako stanovuje zákon).

38. Trvá na tom, že v konaní bolo preukázané, že napadnutá dražba v tomto prípade odporuje zákonu, tým, že obchádza ochranu obydliu dlžníka, ktorú zákonodarca preferuje, čím sa prieči aj dobrým mravom, keďže nepochybne, bez ďalšieho, bolo porušené ustanovenie § 92 ods. 6 ZoKR posledná veta s poukazom na § 16 ods. 6. a 7 ZoDD v znení platnom pre posudzovaný prípad, ktoré bolo nutné použiť z dôvodu zákonných limitov ochrany obydliu, ktorú zákonodarca preferuje vo všetkých právnych predpisoch Slovenskej republiky. Uviedla, že ZoKR platný v čase napadnutej dražby neupravoval postup pri predaji bytu alebo domu, v ktorom má dlžník hlásený trvalý pobyt, preto bez akýchkoľvek pochybností žalovaná v 1. rade mala vo veci postupovať v zmysle ZoDD. Ak zákonodarca pri dražbe nehnuteľností v konkurze v ZoKR použil odkaz na použitie ZoDD, tak považoval za nevyhnutné, aby správca aj pri

speňažovaní nehnuteľností v konkurze postupoval podľa ustanovení ZoDD, teda neponechal postup pri dražbe nehnuteľností na svojvoľu správcu alebo zabezpečeného veriteľa.

39. Podľa názoru žalobkyne mala žalovaná v 1. rade dodržať postup v zmysle ZoDD, § 17 ods. 5 pri prvej dražbe a § 22 ods. 4 posledná veta pri opakovanej dražbe, najmä, ak dokázateľne nekonala v mene žalobkyne a žalobkyni dražená nehnuteľnosť slúžila ako obydlie. Oznámenie o dražbe nebolo žalobkyni doručené ani pri 1. dražbe, ani pri opakovanej dražbe. Argumentácia súdu v bode 54., že žalobkyňa musela mať vedomosť o tom, že nehnuteľnosť bude speňažená, považuje za irelevantnú, pretože v zmysle zákonných limitov na ochranu obydlia má každý zo zákona právo dozvedieť sa o presnom termíne, kedy sa bude jeho obydlie dražiť, a to práve z dôvodu možnej ochrany a obrany obydlia do poslednej sekundy.

40. Žalobkyňa záverom namietla nesúlady záväzného pokynu so záujmami veriteľov. Má za to, že ak by zabezpečený veriteľ nedal pokyn, že môže žalovaná i. klesnúť pod zákonom stanovenú hranicu, bola by nehnuteľnosť speňažená za vyššiu cenu, avšak nepochybne nebol v súlade s pravidlami speňažovania, pretože tieto stanovuje v prípade dražby nehnuteľností výlučne ZoDD, s ktorými bol v rozpore. Ak podľa súdu prvej inštancie, bol záväzný pokyn v súlade s pravidlami speňažovania nehnuteľností, tak mal uviesť s ktorými. Zákonodarcu v ZoKR neuviedol, že pravidlá speňažovania môže určovať záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa, ale naopak, tento záväzný pokyn má limity práve v tom, že musí byť v záujme veriteľov a v súlade s pravidlami speňažovania.

41. Žalovaná v 1. rade sa písomne vyjadrila k odvolaniu žalobkyne, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok potvrdil. Má za to, že súd prvej inštancie sa neodchýlil a neodignoroval právny názor odvolacieho súdu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa odvolací súd neuspokojil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a uložil mu v odôvodnení sa vysporiadať so svojim rozhodnutím v otázkach, ktoré sú vyššie uvedené, čo súd prvej inštancie aj urobil, keď podľa názoru žalovanej 1. dostatočne odôvodnil rozhodnutie a podrobne vysvetlil akými úvahami sa pri zodpovedaní jednotlivých právnych otázok riadil.

42. Podľa názoru žalovanej v 1. rade je namieste v každom jednom prípade dražby vykonávanej v konkurznom konaní prihliadať na špecifiká konkurzného konania ako aj na osobitosti toho ktorého prípadu, keď v tomto konkrétnom prípade nejde v osobe žalobkyne o takú vlastníčku, ktorá by bez svojho pričinenia alebo bez svojej vedomosti prišla o byt. V rámci vyporiadania BSM, ktoré sa udialo už v konkurznom konaní na seba prevzala vlastnícke právo k bytu, hoci zrejme lepším riešením by bolo, keby bol byt ostal úpadcovi. O tomto uzavrela súdny zmier, prevzala byt so záložným právom, ktoré na ňom viazlo pre dlhy, ktoré mal manžel žalobkyne a navyše ho prevzala s tým, že sa zaviazala zaplatiť v prospech konkurznej podstaty sumu 22.500,- €. Pokiaľ súd prvej inštancie na viacerých miestach svoje rozhodnutie odôvodňoval odkazom na základný zmysel a účel konkurzného konania, tak takýto argument žalovaná považuje za plne relevantný.

43. Uviedla, že konala v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, keď všetky ustanovenia tohto zákona, ktorý je prioritným pri speňažovaní majetku v konkurze dodržala, čo žalobkyňa ani nenamietala, a popri tom primerane postupovala v intenciách zákona o dražbách, pričom miera primeranosti bola daná nie svojvoľou ale účelom konkurzného konania.

44. Poukázala na to, že žalobkyňa sa ani na jednom mieste nevyjadrila k tomu, ako sa mohla 15.10.2013 zaviazat', že zaplatí do konkurznej podstaty do 30.11.2013 sumu 22.500,- €, keď bolo zrejmé, že takúto sumu nemá k dispozícii. Vedela, že vedome zavádza v tomto konkurznom konaní na úkor veriteľov, pre ktorých je konkurzné konanie vedené, nevyjadruje sa ani k tomu, prečo túto pohľadávku neplatí do konkurznej podstaty aspoň čiastočne, pričom v tomto smere je podaný aj návrh na vykonanie exekúcie. V tejto časti však žalobkyňa Ústavou SR ani právnym štátom neargumentuje. Je teda namieste z pohľadu ochrany práv žalobkyne vyhodnotiť aj to, či jej konanie nie je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. K označeniu žalovanej 1. v oznámení o dražbe opakovanej odkazuje na svoje skoršie stanoviská a uviedla, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by v časti označenia dražobníka malo byť uvedené, v mene koho dražobník koná.

45. K vyjadreniu žalovanej v 1. rade sa písomne vyjadrila žalobkyňa a to tak, že vo svojom odvolaní podrobne a konkrétne uviedla, s ktorými otázkami sa súd prvej inštancie opätovne nevysporiadal vôbec,

na rozdiel od žalovanej v 1. rade, ktorá len bez skutkovej a právnej argumentácie konštatuje, že sa vysporiadala. Odkázala na odôvodnenie odvolania v bode 2. článku II. a uviedla, že trvá na tom, že žalovaná v 1. rade v rozpore s § 79 ods. 2 ZoKR nevystupovala a nekonala v mene žalobkyne, v zmysle čoho je právny úkon dražby bez ďalšieho absolútne neplatný v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Má za to, že primerané použitie ZoDD na dražbu vykonávanú správcom konkurznej podstaty sa v plnej miere vzťahuje na inštitúty predstavujúce záruky ochrany práv osoby povinnej z dražby, dokonca, ak to ani nie je úpadca, ale tretia osoba. Je presvedčená, že v právnom štáte, pri dražbe nehnuteľnosti, slúžiacej ako obydlie vlastníka, nie je možné favorizovať záväzné pokyny príslušných orgánov nad všeobecne záväzné právne normy kogentnej povahy. Tvrdenie, že niet konkrétneho ustanovenia, ktoré by žalovaná v 1. rade porušila, lebo v ZoKR nie je upravený postup pri dražbe nehnuteľností považuje za nepravdivé, pretože z tohto tvrdenia podľa názoru žalobkyne je jasné, že jediné, ako mohla postupovať, bol postup podľa ZoDD. Vzhľadom na absenciu osobitnej úpravy dražby v ZoKR, správca konkurznej podstaty nemá inú možnosť, len postupovať v zmysle zákona, na ktorý ho zákon v konkurze v tomto smere odkazuje, pretože správca, ako osoba, vykonávajúca prenesený výkon verejnej moci, na rozdiel od bežného občana, nie je oprávnený konať to, čo zákon nezakazuje, ale môže konať výlučne to, čo zákon ukladá. Ak by žalovaná dodržala postup pri dražbe nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie v zmysle zákonných limitov ustanovení ZoDD, tak jedine vtedy by konala v zmysle zásad speňažovania majetku, ktorý podlieha konkurzu, a v prospech veriteľov. Poukázala na to, že ju bývalá správkyňa pri vyporiadaní BSM uviedla do omylu, pretože ju neupozornila na skutočnosť, že predmetná nehnuteľnosť sa stane jej vlastníctvom zaťažená záložnými právami veriteľov úpadcu v konkurze a tento majetok tak či tak podlieha konkurzu. Ak by nehnuteľnosť pripadla žalobkyňi tak, ako sa domnievala, bez ďalších záložných práv, mohla nehnuteľnosť zaťažiť úverom na vyplatenie dohodnutej sumy. Uvedené uviedla len na objasnenie skutkového stavu, nie ako dôvod neplatnosti dražby a z dôvodu, že žalovaná v 1. rade vykresľuje konanie žalobkyne ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, čo sa nezakladá na pravde.

46. K vyjadreniu žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade, pričom poukázala na predchádzajúce vyjadrenia a stanoviská k tejto veci, ktorých sa pridriava. Svoje vyjadrenie doplnila v tom smere, že ak žalobkyňa nevedela o záložnom práve, potom to svedčí podľa názoru žalovanej len o tom, že žalobkyňa nepristupovala zodpovedne k svojmu majetku, inak by musela o záložnom práve vedieť a rovnako by musela mať vedomosť o záväzkoch svojho manžela. Bez ohľadu na vedomosť žalobkyne o tejto skutočnosti, tá sa zaviazala zaplatiť do konkurznej podstaty sumu 22.500 eur a to aj napriek tomu, že vedela, že takouto sumou do 30.11.2013 nebude disponovať.

47. Žalobkyňa sa písomne vyjadrila k vyjadreniu žalovanej v prvom rade a to tak, že trvá na svojom vyjadrení, že predchádzajúca správkyňa žalobkyňu pri vyporiadaní BSM poškodila, pretože jej okrem záložných práv aj po dražbe ostala pohľadávka vo výške 6.500 eur, ktorú od nej žalovaná v 1. rade vymáha v exekučnom konaní, pričom ak by zaťažený byt aj s ťarchami pripadol úpadcovi, táto pohľadávka by jej nevznikla.

48. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený subjekt v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), preskúmal napadnutý prvoinštančný rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd podané odvolanie žalobkyne proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie považoval za nedôvodné, s rozhodnutím o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

49. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

50. Odvolací súd v súvislosti so skúmaním dôvodnosti v poradí druhého odvolania žalobkyne smerujúceho voči zamietajúcemu rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 9.6.2021 sp. zn. 19C/183/2016 (v poradí druhý rozsudok vo veci samej) viazaný svojou zákonnou povinnosťou skúmať, či odvolaním napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 389 ods. 1 CSP, prijal ten záver, že predmetný rozsudok napadnutý odvolaním žalobkyne ani jednou v tomto ustanovení uvádzanou procesnou vadou netrpí. Súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní o uplatnenom žalobnom petite žalobkyne dospel k svojmu zamietajúcemu stanovisku pri rešpektovaní záväzného právneho záveru odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP, tak ako bol prezentovaný v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.11.2020 č. k. 5Co/207/2019-300. Pokiaľ ide o rozsah zisteného skutkového stavu, tento je potrebné vyhodnotiť za postačujúci, pričom aj dôkazy z neho rezultujúce prvoinštančný súd vyhodnotil spôsobom korešpondujúcim s obsahom ust. § 191 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Následné právne posúdenie prejednávanej veci bolo súdom prvej inštancie z hľadiska právneho a zároveň aj argumentačného komplexné a zodpovedajúce obsahu odcitovaných ustanovení všeobecného procesného predpisu (CSP) ako aj predpisov špeciálnych (ZoDD a ZoKR). Pri akceptovaní uvedeného nezostávalo odvolaciemu súdu nič iného ako zvoliť procesný postup podľa § 387 ods. 1 CSP a napadnutý - zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V ďalšom odvolací súd poukazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré na rozdiel od žalobkyne nepovažuje za nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože s takýmto odôvodnením sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

51. Pokiaľ ide o zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd poznamenáva, že sa plne stotožňuje s označením žalovanej 1/ v tomto spore zo strany prvoinštančného súdu v tom smere, že táto ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu bola kompetentná vykonávať jednotlivé úkony v konkurznom konaní. Takéto postavenie žalovanej 1/ ako správkyne konkurznej podstaty úpadcu je potom jednoznačne dané a súladné s jej označením v notárskej zápisnici a v oznámeniach v spise sa nachádzajúcich. Na takto zaujatom závere nič nemení ani to, že žalovaná 1/ v predmetnej dražbe realizovala speňažovanie majetku inej osoby ako bol úpadca.

52. Obdobne odvolací súd súhlasí aj s konštatáciou prvoinštančného súdu vzťahujúcou sa na spôsob doručovania písomností v súvislosti s dražobným konaním realizovaným podľa ZoKR. S poukazom na uds. § 92 ods. 6 ZoKR a najmä ust. § 199 ZoKR súd prvej inštancie správne za spôsob doručovania písomností tohto druhu konštatoval ich zverejnenie v Obchodnom vestníku, čo bolo aj v prejednávanej veci dodržané a žalobkyňa v súvislosti s doručovaním písomností vôbec nebola ukrátená na svojich právach.

53. Na margo vzájomného vzťahu ZoDD a ZoKR pokiaľ ide o vykonať sa majúcu dražbu je potrebné uviesť, že ust. § 92 ods. 6 ZoKR hovorí iba o tom, že ZoDD sa na dražbu použije iba primerane, čo je potrebné vnímať tak, že zo ZoDD sa budú aplikovať na dražbu v konkurznom konaní tie ustanovenia, ktoré svojím obsahom zodpovedajú zmyslu a účelu konkurzného konania. Účelom a zmyslom ZoKR je súladne s pravidlami v ňom zakomponovanými doriešiť postavenie dlžníkov v úpadku a to speňažením ich majetku a zároveň pomerne uspokojiť ich veriteľov. Žiadne z ustanovení tohto zákona neuvádza, že jeho účelom by mala byť ochrana majetku úpadcu, resp. tretích osôb, čo sa týka ich majetku zaradeného do konkurzu. Prioritným účelom ZoKR je v prvom rade speňaženie majetku a uspokojenie veriteľov. V súvislosti s objasnením pojmu primeraného použitia ZoDD na dražbu realizovanú počas konkurzného konania prvoinštančný súd správne uviedol, že na takýto spôsob realizácie nie je možné použiť (aplikovať) všetky ustanovenia ZoDD, ale iba tie, ktoré sú v súlade s podstatou, zmyslom a účelom konkurzu.

54. V intenciách takto zaujatého záveru bol zo strany prvoinštančného súdu správne vyhodnotený postup žalovaného 1/ v súvislosti s realizáciou predmetnej dražby v jej 1. a zároveň aj v 2. kole. Ohľadne žalovanou namietaného speňaženia predmetu dražby (bytu za 38.870), ktoré nezodpovedalo obsahu ust. § 16 ods. 6 ZoDD odvolací súd poznamenáva, že vydraženie predmetného bytu a získanie vlastníctva k nemu zo strany žalovaného 2/ za 38.770 eur, čo predstavuje 70,11 % ceny určenej podľa vypracovaného znaleckého posudku, bolo realizované výlučne v intenciách obsahu pokynu zabezpečeného veriteľa a takisto znamenalo aj jednoznačný prínos do konkurznej podstaty, ktorá suma mohla byť následne rozdelená medzi ostatných veriteľov. S prihliadnutím na uvedené, ako aj s poukazom na záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa, ktorý bol v súlade s pravidlami speňažovania a tým aj v súlade so záujmami veriteľov nemala žalovaná 1/ ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu inú možnosť, než tento pokyn rešpektovať a predmetný byt speňažiť v 2. kole dražby za cenu zodpovedajúcu 40,11 % ceny určenej podľa vypracovaného znaleckého posudku, t. j. za cenu 38.770 eur. Takýto postup žalovanej vzhľadom na dražbu realizovanú v konkurznom konaní preto nie je možné považovať za nesúladný s obsahom ust. § 16 ods. 6 ZoDD.

55. V prospech potvrdenia napadnutého rozsudku ako vecne správneho v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP nasvedčuje aj právna veta vyplývajúca z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. októbra 2013, sp. zn. 3 Obo/84/2013, podľa ktorej ak osoba dotknutá na svojich právach dražbou vykonanou v konkurznom konaní nenamietala v konkurznom konaní dôvody neplatnosti dražby, nemôže formou určovacej žaloby žiadať súd o vyslovenie rozhodnutia, že ide o dražbu neplatnú. Žalobkyňa v konkurznom konaní dôvody neplatnosti dražby nenamietala, čo znamená, že citovanú právnu vetu je možné aplikovať na prejednávanú vec a aj s poukazom na tento dôvod napadnutý rozsudok potvrdiť.

56. Ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.

57. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalovaná 1/ a žalobkyňa rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal úspešnej žalovanej 1/ v tomto konaní proti žalobkyni, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala. O výške tohto nároku rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

58. O náhrade trov odvolacieho konania v prípade žalovaného 2/ rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že ich náhradu úspešnému žalovanému 2/ v tomto konaní nepriznal, pretože mu žiadne odvolacie trovy nevznikli.

59. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).